

והנה האם כלי שלישי יש לו כח לבשל משמו"ע
 אדמוה"ז אשר אין לו כח לבשל אפילו דברים קלי
 הבישול כי הרי מביא החומרה של דברים קלי הבישול רק
 בנוגע לכלי שני וכן גם הוא בסידור.

ועיין בספר יראים (מובא בשו"ת אז נדברו ח"ז ע' מ"ח)
 אות ק"ב מלאכת איפה "...הלכך יזהר אדם שלא יכניס בשבת
 שום דבר בכלי שני ואף בכלי שלישי במקום שהיד סולדת בו..."
 עכ"ל.

הרב ראובן שמואל לפידות
 - כולל -

ו. בגליונות כח וכט הערתי בענין נפלה ממנו הטלית דלפי
 מה שפסק אדמוה"ז בשולחנו דרק הפושט טליתו סתם, יש חילוק
 בין נשאר עליו הט"ק (דאז א"צ לחזור ולברך) ללא נשאר
 עליו ט"ק (דאז צריך לחזור ולברך) אבל הפושט טליתו ע"מ
 שלא לחזור וללבוש. אפי' נשאר עליו טלית קטן לא מהני (וצריך
 לחזור ולברך) הנה גם בנפלה ממנו הטלית אפי' נשאר עליו
 ט"ק לא מהני אבל לפי מה שפסק אדה"ז בסידורו, דהפושט
 טליתו ע"מ שלא לחזור וללבוש אם נשאר עליו ט"ק א"צ לחזור
 לברך, ה"ה בנפלה ממנו הטלית דאם נשאר עליו הטלית קטן א"צ
 לחזור לברך.

שו"ר שכ"כ הרב מ. לברטוב בקובץ יגדי"ת נ.י. חוב' לה.
 (עי"ש ובתיקון טעות בסוף חוברת לו) אבל בקצות השולחן
 סי' ז' סעי' ו' הביא להלכה מ"ש רבינו הזקן בסידורו לענין
 פשט הטלית ודבריו בשולחנו לענין נפלה ממנו טליתו ולא
 חילק בזה בין נשאר עליו ט"ק ללא נשאר עליו ט"ק ולכאורה
 משמע דס"ל דאין חילוק. ומ"ש בשם שו"ת אמרי יושר הנה כ"כ
 בשמו ב"לקט הערות וציונים" לביסטריצקי

ובגליון ל (רכט) העיר הר' ל.י.ד. שהמעיין בגוף הס'
 אמרי יושר יראה שהסיק שאין לחזור ולברך וגם שמעולם לא
 דייק כן מדברי אדה"ז. ומסיק שם הר' הנ"ל דנפלה מעליו
 הוי כפושט סתם וממילא אם נשאר עליו ט"ק א"צ לחזור לברך
 יעו"ש.

והנה המעיין בגוף הס' אמרי יושר יראה שכתב שלפי
 מ"ש אדה"ז בסעי' כ"ח ד"כיון שנפלה שלא מדעתו לכן אינו
 מועיל כלום מה שדעתו שיחזור וילבשנו". לכאורה ה"ה
 דנשאר עליו ט"ק גם לא מהני.

אלא שאח"ז מקש' שם דהא כתב המג"א בס' כ"ה ס"ק כ"א
 בשם של"ה דהאידנא א"צ לברך כשנשמטו התפילין מדעתו והובא

גם בשו"ע אדמו"ר הזקן סעיף לב ולמה לא נימא דה"ה לנפלה מעליו הטלית ולכאורה יש לתרץ דשאני נפלה מעליו הטלית דאינו תדיר כ"כ וממילא לא אמרינן דמסתמא מרגיש. אך בשו"ת אמרי יושר שם דחה א"ז דהא נפסק הקשר ג"כ אינו תדיר כ"כ ומ"מ כתב המג"א סימן כ"ה ס"ק כ"ג. דלפי השל"ה אין צריך לברך לדידן וכ"כ הלבו"ש והמחצה"ש על מג"א ס"ק כה שם. ולכן חילק באופן אחד דעפ"ז יוצא דאם נשאר עליו ט"ק א"צ לחזור ולברך, אמנם באמת אדה"ז לא פסק שם כהמג"א כ"א כהט"ז ס"ק יב ויג. ועיין בשע"ת שכתב: "גם דברי המג"א צ"ע מה דמדמה נפסק לנשטמו אליבא דמ"ש השל"ה שנראה שלפי הטעם דשל"ה יש לחלק ביניהם. ובסעיף לד פסק דאם לאחר שהניח ש"ר נפסק הקשר צריך לחזור ולברך דלא כמ"ש הלבושי שרד והמחצית השקל.

יוסף יצחק קעלער
- תלמיד בישיבה -

ז. בהגדה של פסח של כ"ק אדמו"ר שליט"א בהנוגע לשני תבשילין שעל הקערה, הזרוע נגד קרבן פסח והשני נגד קרבן חגיגה, ונוהגין שיהי' ביצה ומביא ע"ז שני טעמים א) מצד לשון בעא, וכו' כדאל' בירושלמי, והב) מצד אבילות על חורבן ביהמק"ד, ומביא כ"ק אדמו"ר שליט"א שלכאורה בזמן הבית איך שייך הטעם מצד אבילות, וזה מוכח מל' המשנה בפסחים ובירושלמי שהיו לוקחים השני תבשילין גם בזמן הבית.

ועיין בהוספה להגדה של פסח מכתב מכ"ק אדמו"ר שליט"א, שקלא וטריא בענין זה ההוכחות בזה, אך לכאורה יש להעיר משו"ע אדמוה"ז הל' פסח סי' תע"ג סעי' כ' באמצע הסעי', וז"ל ובזמן שביהמ"ק קיים הי' צריך להביא גם את הפסח בשעת אמירת ההגדה ועכשיו שחרב ביהמ"ק תיקנו חכמים שיהיו על השלחן בשעת אמירת ההגדה שני תבשילין אחד זכר לפסח ואחד זכר לחגיגה כו' משמע שכל תקנת שני תבשילין היתה רק אחר החורבן.

* * *

בענין הסדר של פסח, הנה מבואר בשו"ע הל' שבת סימן רע"ג הכלל, אין קידוש אלא במקום סעודה, וזה כולל שני ענינים, הן במקום, דהיינו שהקידוש והסעודה צריכים להיות במקום א' בפועל ממש, והן בזמן, דהיינו, שהסעודה צריכה להיות תיכף ומיד אחר קידוש, ואם קידוש ואכל אחר זמן לא יצא, וא"כ לכאורה איך אנחנו עושים קידוש ושוהים הרבה זמן אחר הקידוש עד הסעודה, ולומר שזה בגלל שאי אפשר באופן אחר, משום שההגדה צריכים לומר קודם אכילת המצה, וגם